

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/34/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201065
Dátum vydania rozhodnutia:	01.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201065.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Petry Príbelskej PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: Slovenské liečebné kúpele Rajecké Teplice, a.s., Tichá 34, Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., Bajkalská 13, Bratislava, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PÚ-13/490-3/26261/23/KUB zo dňa 22. apríla 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/149/2013-67 zo dňa 20. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/149/2013-67 zo dňa 20. februára 2014 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 28.12.2012 a prvostupňového správneho úradu - Krajského pamiatkového úradu v Žiline č. ZA-12/1406-07/MO zo dňa 28.12.2012, ktorým rozhodol o opatreniach v konaní o náprave vo veci zabezpečenia nápravy národnej kultúrnej pamiatky „Kaštieľ s areálom v Kuneráde“ podľa zák.č. 49/2002 Z.z..

Z obsahu administratívneho spisu mal Krajský súd v Bratislave nesporne za preukázané, že Krajský pamiatkový úrad v Žiline rozhodnutím zo dňa 28.12.2012 podľa ust. § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len „pamiatkový zákon“) rozhodol ako vecne a miestne príslušný správny orgán podľa § 9 ods. 5 a § 11 ods. 1 zák.č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu a podľa zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „správny poriadok“), na základe zistení štátneho pamiatkového dohľadu vykonaného dňa 27.11.2012 na nehnuteľnej kultúrnej

pamiatke „Kaštieľ s areálom v Kuneráde“ - vlastníkov pamiatky akciovej spoločnosti Slovenské liečebné kúpele Rajecké Teplice, a. s., Bratislava nariadil opatrenie na nápravu.

Dôvodil tým, že kaštieľ v Kuneráde je pamiatkový objekt zapísaný v Ústrednom zozname pamiatkového fondu v registri nehnuteľných národných kultúrnych pamiatok pod č. 2087/1-3, pamiatkový objekt kaštieľ pod č. 2087/1, situovaný na parc. č. KN 925 k.ú. Y. Kaštieľ je dlhodobo nevyužívaný a bez požadovanej základnej údržby. Štátnym dozom bolo zistené, že provizórne zastrešenie kaštieľa neplní svoju funkciu, nakoľko strešná krytina na ploche asi 30% je odhrnutá. Ďalej zistil absentujúce strešné žľaby a zvody dažďovej vody, v dôsledku čoho vzniká enormné vlhnutie muriva. Na základe zistení, ktoré vyplynuli z výkonu štátneho dohľadu Krajského pamiatkového úradu v Žiline skonštatoval, že uvedené skutočnosti majú degradačný vplyv na už teraz havarijný stavebnotechnický stav kultúrnej pamiatky a majú charakter zanedbania základnej ochrany národnej kultúrnej pamiatky.

Zákon o ochrane pamiatkového fondu č. 49/2002 Z.z. v ustanovení § 1 ods. 1 upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území, archeologických nálezov a architektonických nálezísk v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná.

V odseku 2 zákon ďalej upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ako aj práva a povinnosti vlastníkov a iných právnických osôb a fyzických osôb a ukladanie pokút za protiprávne konanie na úseku ochrany pamiatkového fondu, ktorý je významnou súčasťou kultúrneho dedičstva a ktorého zachovanie je verejným záujmom.

Ochrana pamiatkového fondu je upravená v ust. § 27 a nasl. pamiatkového zákona. Základná ochrana kultúrnej pamiatky je súhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozeniu, poškodeniu, zničeniu alebo odcudzeniu kultúrnej pamiatky na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu.

Podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona, ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27, alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o tom, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok, zabezpečil na vlastné náklady nápravu a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

K námietke žalobcu o nezákonnosti rozhodnutia, ktoré podľa jeho právneho názoru nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, krajský súd uvádza, že s touto nie je možné sa stotožniť.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného, ktorý je súčasťou súdneho spisu, mal súd jednoznačne za preukázané, že Krajský pamiatkový úrad (ďalej aj „KPÚ“; „prvostupňový orgán“) KPÚ Žilina dňa 11.03.2010 vykonal vo veci štátny dohľad č. 07/2010 za účasti zástupcu vlastníka W. I., ďalej je obsahom spisu písomný záznam a fotodokumentácia pamiatkovej inšpekcie MK SR č. MK-1681/2011-13/9869 z júna 2011, ktoré preukazujú, že žalobca nepristúpil k obnove predmetnej kultúrnej pamiatky a od požiaru na NKP nevykonal žiadne čistiace a zabezpečovacie práce, že objekt je bez provizórneho zastrešenia, čiže nie je chránený pred poveternostnými vplyvmi a zrážkovou vodou. Ďalší štátny dohľad sa uskutočnil dňa 20.09.2011, pričom zo zápisnice z výkonu štátneho dohľadu č. 41/2000 vyplýva, že strecha národnej kultúrnej pamiatky (ďalej aj „NKP“) nie je zabezpečená a veľká časť kaštieľa je bez zastrešenia. V spise sa nachádza zápisnica a fotodokumentácia z výkonu štátneho dohľadu č. 53/2011 zo dňa 24.10.2011, ktorá preukazuje, že konštrukcia kaštieľa je prekrytá len lepenkou. Z ďalšieho písomného záznamu a fotodokumentácie z výkonu štátneho dohľadu č. 53/2012 vykonaného dňa 27.11.2012 spoločne s pamiatkovou inšpekciou Ministerstva kultúry SR a KPÚ Žilina bolo preukázané, že provizórne zastrešenie NKP neplní svoju funkciu, nakoľko veľká časť strešnej plachty je odhrnutá, absentujú zvody dažďovej vody, čo spôsobuje enormné zvlhnutie murív.

Z vyššie uvedených záverov štátneho dohľadu je nesporné, že predmetná NKP je dlhodobo nevyužívaná bez požadovanej základnej údržby, v dôsledku čoho sa nachádza v havarijnom stave s následným zánikom pamiatkových hodnôt. Na základe vyššie uvedeného je možné konštatovať havarijný stav kaštieľa, napadnutie muriva a narušenie stropných konštrukcií, ktoré sú neustále poškodzované vlhkosťou a dažďovou vodou z dôvodu nedostatočného prekrytia strešnej krytiny. V dôsledku nestáleho zhoršujúceho sa stavu, na predmetnej NKP, prvostupňový správny orgán konštatoval, že je nevyhnutné pristúpiť k potrebným krokom na jeho záchranu, a preto rozhodnutím zo dňa 28.12.2012 č. ZA-12/1406-07/MAJ uložil v zmysle ust. § 31 ods. 1 pamiatkového zákona, vlastníkovi národnej kultúrnej pamiatky (žalobcovi) povinnosť na predmetnej pamiatke zabezpečiť na vlastné náklady nápravu v súvislosti s § 27 pamiatkového zákona.

Na základe odvolania žalovaný správny orgán odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu v zásade potvrdil, keďže zmenil a predĺžil len termíny opráv.

K námietke žalobcu uvedenej v žalobe, v ktorej tvrdí, že KPÚ Žilina, ako aj žalovaný sa snažia svojimi rozhodnutiami využiť škodovú udalosť na to, aby sa NKP opravila, nie do podoby pred požiarom, ale aby sa obnova vykonala do jeho podoby spred 50 rokov minulého storočia, t.j. ešte keď kaštieľ nebol vyhlásený za NKP, krajský súd uviedol, že s touto nie je možné sa stotožniť. Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, vydaniu prvostupňového rozhodnutia predchádzalo doručenie žiadosti žalobcu dňa 05.11.2010 na KPÚ v Žiline o vyjadrenie k projektovej dokumentácii „Zámok Kunerád - rekonštrukcia stavby po požiari“, ktorá tvorila prílohu tejto žiadosti. Predloženú projektovú dokumentáciu spracovala v septembri 2010 spoločnosť Sta pring, a.s., Ing. arch. N. R., PhD., Ing. H. H., Ing. J. U.. Autorov projektu si vyberal sám žalobca. KPÚ Žilina v rozhodnutí č. ZA-10/1195-02/MAJ zo dňa 26.11.2010 určil, že uvedený zámer je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom prípustný a určil podmienky, za ktorých ho možno pripravovať a realizovať. V bode 16 tohto rozhodnutia bolo uvedené, že pre ďalší postup prác je nutné spracovať a predložiť na vyjadrenie KPÚ Žilina architektonickú štúdiu obnovy NKP, ktorá bude rešpektovať pôvodné riešenie, tvar, výraz a typ zastrešenia architektonicko-výtvarné a umelecko-remeselné prvky, bude zohľadňovať závery, vyplývajúce zo schválených dokumentácií, z architektonicko-historického a reštaurátorského výskumu a bude podrobnejšie riešiť dispozično-prevádzkové vzťahy nového funkčného využitia, pamiatky spolu s predpokladanými stavebnými úpravami. V bode 18 rozhodnutia bolo uložené žalobcovi spracovať projektovú dokumentáciu obnovy v rozsahu pre stavebné povolenie, ktorá bude spracovaná na základe vydaného záväzného stanoviska KPÚ Žilina k architektonickej štúdii. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca neodvolal a rozhodnutie dňa 27.12.2010 nadobudlo právoplatnosť. Ďalšie zámery obnovy preto vychádzajú z predmetného právoplatného vyššie citovaného rozhodnutia. Následne dňa 26.11.2010 predložil žalobca (vlastník NKP) prípravnú dokumentáciu „Kunerád - kaštieľ, architektonicko-historický výskum, textová časť, fotodokumentácia, grafická dokumentácia“, ktorú spracoval ním vybraný architekt Ing. I. I. a Mgr. Y. F., PhD. v II. štvrtroku 2012. Na základe tejto dokumentácie určil KPÚ Žilina v záväznom stanovisku č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 podmienky pre vypracovanie prípravnej a projektovej dokumentácie obnovy NKP. Voči tomuto záväznému stanovisku podal žalobca listom zo dňa 24.09.2012 námietky, na ktoré reagoval KPÚ Žilina listom č. ZA-12/0912-05/MAJ dňa 4.10.2012, pričom v odpovedi zdôraznil, že z hľadiska pamiatkovej ochrany NKP, nie je akceptovateľné, aby sa nanovo budovali konštrukcie z 50. rokov 20. storočia, ktoré negatívnym spôsobom zmenili charakter interiéru aj exteriéru NKP. KPÚ Žilina uviedol, že po požiari sa zmenili východiská pre obnovu NKP a že stanovisko KPÚ Žilina nevyklúčuje ďalšie funkčné využitie NKP pre potreby kúpeľov. KPÚ Žilina vyhodnotil námietky vlastníka NKP ako nedôvodné. Na toto reagoval žalobca listom zo dňa 29.10.2012. KPÚ Žilina reagoval odpoveďou zo dňa 12.11.2012, v ktorej poukázal, že v roku 1999 vtedajší Pamiatkový ústav Bratislava, Regionálne pracovisko Žilina vydal odborné vyjadrenie č. 275/99 zo dňa 22.06.1999 k architektonickej štúdii rekonštrukcie a modernizácie kaštieľa, ktorej autorom bol Ing. arch. C. F.. Zdôraznil, že medzi podmienkami tohto vyjadrenia, je aj požiadavka na predloženie ďalších stupňov projektovej dokumentácie a že aj vyjadrenie Okresného úradu v Žiline, odboru školstva a kultúry zo dňa 30.06.1998 upozorňuje Slovenské liečebné kúpele Rajecké Teplice, a.s., že vlastník je povinný každú zmenu, zásah, obnovu, zamýšľanú rekonštrukciu objektu odkonzultovať s pamiatkovými orgánmi a vyžiadať si záväzné stanovisko ku každému stupňu od zámeru až po stavebné povolenie.

KPÚ Žilina v uvedenej odpovedi na námietky žalobcu uviedol, že okrem spomínanej architektonickej štúdie, neboli zo strany vlastníka NKP predložené pamiatkovému úradu žiadne ďalšie stupne projektovej dokumentácie, teda žiadny odsúhlasený projekt spred 12 rokov, na ktorý sa žalobca odvoláva, neexistuje.

K tvrdeniu žalobcu uvedenom v žalobe, že štátny orgán určil vlastníkovi konkrétneho reštaurátora, súd uvádza, že s týmto nie je možné sa stotožniť. Reštaurátora na realizáciu výskumu a následné spracovanie návrhu na reštaurovanie, ako vyplýva z vyššie uvedeného textu si vybral vlastník sám tým, že KPÚ Žilina predložil návrh na reštaurovanie, ktorý vypracoval ním vybraný Mgr. art. N. N., v spolupráci s Mgr. art. C. D. a Mgr. art. I. M.. Na základe tejto žiadosti následne vydal KPÚ Žilina dňa 30.07.2012 rozhodnutie, ktorým uvedený návrh na reštaurovanie a predloženú dokumentáciu schválil. Ak sa teda následne KPÚ Žilina, resp. žalovaný odvolávajú na návrh uvedených autorov, je to preto, že tento návrh predložil sám žalobca.

K námietke žalobcu, v ktorej žalobca namieta bod 2 záväzného stanoviska, KPÚ Žilina zo dňa 21.08.2012, súd uvádza, že v tomto prípade ide o požiadavku na úpravu existujúceho schodiska z druhej polovice 20. storočia, ktorá bola určená v záväznom stanovisku k architektonicko-historickému výskumu, pre komplexnú obnovu kaštieľa, a preto táto nesúvisí s požiadavkami KPÚ Žilina na zabezpečenie základnej ochrany predmetnej NKP. Požiadavka úpravy schodišťa sa týka až realizácie komplexnej obnovy NKP.

K námietke žalobcu uvádzanej v žalobe týkajúcej sa skutočnosti, že podľa jeho právneho názoru, žalovaný stanovil podmienky obnovy až do obdobia, keď kaštieľ nebol NKP a že vypracovanie projektovej dokumentácie obnovy pamiatky podľa podmienok záväzného stanoviska k architektonicko-historickému výskumu nie je spravodlivé a došlo by k vynaloženiu zbytočných nákladov, ktoré objektívne nebudú môcť byť zo strany žalobcu zužitkované, nakoľko obnova navrhovaná v zmysle predmetného záväzného stanoviska je nad rámec základnej ochrany NKP súd uvádza, že v preskúmanom rozhodnutí (prvostupňovom ani druhostupňovom) v rámci rozhodnutí o náprave nebola požadovaná komplexná obnova NKP. Spracovanie projektovej dokumentácie je len prípravnou fázou jej obnovy, bez ktorej však nie je možná.

K námietkam žalobcu, v ktorých tento tvrdí, že žalovaný porušil ust. § 32 zákona o správnom konaní, keď nezistil spoľahlivo a presne skutkový stav veci a tiež, že odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa náležitosti podľa ust. § 47 správneho zákona, súd udáva, že s týmito nie je možné sa stotožniť. Ako vyplýva z vyššie uvedeného textu žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán dostatočným spôsobom vykonali vo veci dokazovanie na zistenie skutkového stavu. V konaní neboli porušené procesné práva účastníka konania a zo zisteného skutkového stavu žalovaný správny orgán vyvodil správne právne závery.

Krajský súd v Bratislave dospel k právnomu záveru totožnému so závermi správnych orgánov a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný správny orgán uložil žalobcovi povinnosti:

- vykonať rekonštrukciu strešnej krytiny provizórneho zastrešenia kaštieľa, osadenie strešných žľabov a zvodov dažďovej vody na kaštieli a povinnosť spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPÚ Žilina zo dňa 21.08.2012

V tejto súvislosti žalobca vzniesol námietku, že takto formulované povinnosti nie je možné subsumovať pod ustanovenie § 27, to znamená, že takto určené povinnosti prekračujú rámec základnej ochrany kultúrnej pamiatky. Krajský súd v Bratislave konštatoval, že s týmto právnym názorom žalobcu nie je možné sa stotožniť.

„Ochrana“ pamiatky je súhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozeniu, poškodeniu, zničeniu alebo odcudzeniu kultúrnej pamiatky na trvalé užívanie dobrého stavu, vrátane

prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote. Zahŕňa v sebe všetky činnosti, ktorých cieľom je zabrániť pôsobeniu škodlivých vplyvov, ktoré ohrozujú hmotu a vzhľad pamiatky, či jej samostatnú existenciu. Škodlivé vplyvy pritom môžu byť dôsledkom činnosti človeka, aj prírody. „Obnova“ kultúrnej pamiatky je súbor špecializovaných odborných činností, ktorými sa vykonáva údržba, konzervovanie, oprava, adaptácia a rekonštrukcia kultúrnej pamiatky alebo jej časti. Predstavuje teda súbor činností, ktoré je potrebné realizovať, ak už škodlivé vplyvy zanechali na architektonickom diele svoje stopy a jej cieľom je vrátiť pamiatku do stavu pred pôsobením škodlivých vplyvov. Pri praktickej obnove architektonických a stavebných pamiatok sa iba zriedkavo stretávame s výlučným použitím iba jednej zo spomenutých metód.

Vo vyššie citovanom ustanovení § 31, ktorý upravuje postup pamiatkového úradu, je zdôraznená skutočnosť, že Krajský pamiatkový úrad koná vo veci ochrany národných kultúrnych pamiatok z vlastného podnetu. Za situácie, že vlastník zanedbáva základnú ochranu národnej kultúrnej pamiatky podľa § 27 zákona, krajský pamiatkový úrad určuje v rozhodnutí, aké opatrenia je povinný vlastník vykonať v určenej lehote a na vlastné náklady tak, aby bola zabezpečená základná ochrana národnej kultúrnej pamiatky, ktorá je podľa § 1 ods. 2 verejným záujmom. Ustanovenie odseku 2 umožňuje v tomto konaní krajskému pamiatkovému úradu uložiť vlastníčkovi vypracovanie prípravnej dokumentácie, projektovej dokumentácie, resp. iných podkladov tak, aby mohlo nasledovať konanie podľa stavebného zákona. Vypracovanie takejto dokumentácie je predpokladom pre spoločné konanie krajského pamiatkového úradu a následne príslušného stavebného úradu podľa § 94 stavebného zákona o nariadení zabezpečovacích prác.

Správny orgán v prejednávanej veci posudzoval návrh žalobcov podľa pamiatkového zákona č. 49/2002 Z.z. a Krajský súd v Bratislave po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu ako aj postupu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie je v súlade so zákonom.

Podľa názoru Krajského súdu v Bratislave námietky žalobcu uvedené v žalobe, neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a preto dospel k záveru, že žalovaný správny orgán sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, a preto jeho rozhodnutie nie je možné považovať za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne, teda také, ktoré by mohlo mať za následok porušenie v žalobe uvedených práv žalobcu, preto senát krajského súdu postupoval podľa ust. § 250j ods. 1 OSP a žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný. Žalovaný zo zákona nemá právo na ich náhradu.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vychádza, z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ OSP.

Predmetom preskúmavania zákonnosti bolo rozhodnutie Pamiatkového úradu Slovenskej republiky č. PÚ-13/490-3/26261/23/KUB zo dňa 22.04.2013 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorému predchádzalo rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu v Žiline č. ZA-12/1406-07/MAJ zo dňa 28.12.2012. V rámci preskúmavaného rozhodnutia Pamiatkový úrad SR žalobcovi ako vlastníčkovi národnej kultúrnej pamiatky „Kaštieľ s areálom v Kunerade“ uložil povinnosť, aby na vlastné náklady vykonal nápravu na zabezpečenie základnej ochrany v nasledovnom rozsahu:

- a) vlastník je povinný vykonať rekonštrukciu strešnej krytiny provizórneho zastrešenia kaštieľa v lehote do 31.05.2013,
- b) vlastník je povinný osadiť strešné žľaby a zvodny dažďovej vody na kaštieli v lehote do 31.05.2013,

c) vlastník je povinný spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPÚ Žilina č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 (ďalej len „záväzné stanovisko“) v súlade s § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona a predložiť ju na KPÚ Žilina v lehote do 30.06.2013.

1. Konanie o náprave podľa ustanovenia § 31 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len „pamiatkový zákon“) a konanie o obnove podľa ustanovenia § 32 pamiatkového zákona sú dve samostatné, na sebe nezávislé a navzájom nepodmienené konania, z ktorých každé konanie sleduje iný účel.

Predmetné rozhodnutie Pamiatkového úradu SR, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu v Žiline v zmysle vyššie citovaného napadnutého rozhodnutia žalobcovi ukladajú povinnosť vykonať nápravu na zabezpečenie základnej ochrany kultúrnej podmienky, konkrétne ide o povinnosti obsiahnuté v písm. a/ a b/ napadnutého rozhodnutia, a súčasne povinnosť smerujúcu k obnove kultúrnej pamiatky, teda povinnosť obsiahnutú v písm. c/ napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v prvom rade namieta skutočnosť, že Krajský pamiatkový úrad v Žiline, Pamiatkový úrad SR a ani Krajský súd v Bratislave pri ukladaní povinností žalobcovi nevzali do úvahy kľúčovú skutočnosť, a to, že ide o dva rozličné okruhy povinností upravené dvomi samostatnými konaniami, a to konaním o náprave a konaním o obnove. Konanie o obnove pritom nemožno považovať za predprípravnú fázu konania o náprave, ako argumentoval Pamiatkový úrad SR a argumentáciu ktorého následne prevzal aj Krajský súd v Bratislave. Ide o dve samostatné, na sebe nezávislé a navzájom nepodmienené konania, z ktorých každé konanie sleduje iný účel.

Účelom konania o náprave je zabezpečiť základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa ustanovenia § 27 pamiatkového zákona. Podľa citovaného ustanovenia sa základnou ochranou kultúrnej pamiatky rozumie súhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozenia, poškodenia, zničenia alebo odcudzenia kultúrnej pamiatky, na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu. V zmysle ustanovenia § 31, ktoré upravuje konanie o náprave, ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 (alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29), začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

Z gramatického, ako aj logického výkladu citovaného ustanovenia § 31 teda vyplýva, že konanie o náprave je svojím charakterom konaním represívnym. Naopak, konanie o obnove, ktoré je upravené v ustanovení § 32 pamiatkového zákona, je konaním svojím charakterom dobrovoľným, ktorému za každých okolností predchádza predloženie žiadosti vlastníka kultúrnej pamiatky príslušnému pamiatkovému úradu o vydanie rozhodnutia o zámere obnovy. Až na základe predloženia žiadosti vydá krajský pamiatkový úrad rozhodnutie o zámere obnovy, pričom konanie o obnove je krajský pamiatkový úrad oprávnený iniciovať až vtedy, ak vlastník začne obnovu bez právoplatného rozhodnutia o zámere obnovy. Následne krajský pamiatkový úrad vydá oznámenie o začatí konania o obnove, ktoré doručí vlastníčkovi kultúrnej pamiatky, a súčasne ho vyzve, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil.

Z poslednej vety citovaného ustanovenia § 32 pamiatkového zákona navyše vyplýva, že konanie o obnove predpokladá určitú aktívnu činnosť vlastníka kultúrnej pamiatky vo vzťahu k tejto kultúrnej pamiatke (napr. údržbové, rekonštrukčné alebo konzervačné práce), nakoľko ak vlastník začne vykonávať obnovu bez právoplatného rozhodnutia o zámere obnovy, krajský pamiatkový úrad ho vyzve, aby tieto práce až do vydania rozhodnutia zastavil. Ak však vlastník kultúrnej pamiatky žiadne takéto činnosti nevyvíja a ani nepredložil predchádzajúcu žiadosť o vydanie rozhodnutia o zámere obnovy, príslušný krajský pamiatkový úrad nie je oprávnený iniciovať konanie o obnove.

Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia podľa názoru žalobcu pritom spočíva práve v uložení povinnosti spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa v súlade s § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona a

podľa záväzného stanoviska. Uvedená uložená povinnosť je povinnosťou vyplývajúcou z konania o obnove, pričom ako sme už preukázali, konanie o obnove je - na rozdiel od konania o náprave - konaním dobrovoľným a povinnosti vyplývajúce z oboch konaní nemožno vzájomne zamieňať a ľubovoľne kombinovať. V rámci predmetného napadnutého rozhodnutia mali byť preto žalobcovi uložené len povinnosti v zmysle ustanovení konania o náprave, t.j. v zmysle ustanovení § 27 až 31 pamiatkového zákona.

Akokoľvek povinnosť týkajúca sa obnovy kultúrnej pamiatky musí byť vlastníčkovi kultúrnej pamiatky uložená v samostatnom rozhodnutí o zámere, ktorému musí v zmysle ustanovenia § 32 pamiatkového zákona predchádzať žiadosť vlastníka o vydanie rozhodnutia o zámere. Keďže ide o dve samostatné, na sebe nezávislé a navzájom nepodminené konania, ani povinnosti, ktoré môžu byť v ich rámci uložené vlastníčkovi kultúrnej pamiatky, nie je možné implikovať do jediného rozhodnutia príslušného pamiatkového úradu, ale je potrebné vydať dve samostatné rozhodnutia akcentujúce príslušné ustanovenia pamiatkového zákona o konaní o náprave, resp. obnove.

Skutočnosť, že Pamiatkový úrad uložil žalobcovi v rámci napadnutého rozhodnutia aj povinnosti vyplývajúce z ustanovení konania o náprave, ako aj povinnosti vyplývajúce z ustanovení o konaní o obnove, potvrdzuje pritom aj terminológia samotného Pamiatkového úradu SR, ktorý sa pri uložení povinnosti spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa odvoláva na ustanovenie § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona, teda na ustanovenia o konaní o obnove.

Nakoniec, skutočnosť, že ide o dve odlišné konania, podporuje aj systematické členenie zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu, nakoľko konanie o náprave je umiestnené v štvrtej časti zákona s názvom „Ochrana pamiatkového fondu“ (ustanovenia § 27 až 31 zákona), zatiaľ čo konanie o obnove je umiestnené v piatej časti zákona s názvom „Obnova a reštaurovanie kultúrnej pamiatky a úprava nehnuteľností“ (ustanovenia § 32 a nasl. zákona).

2. Žalovaný, t.j. Pamiatkový úrad SR ako aj Krajský pamiatkový úrad v Žiline nekonali v intenciách zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu, nakoľko svojím rozhodnutím žalobcovi nariadili vykonať nápravu na zabezpečenie základnej ochrany kultúrnej pamiatky nad rámec ustanovení zákona.

Žalobca nezákonnosť napadnutého rozhodnutia vidí ďalej konkrétne v tom, že v rámci predmetného rozhodnutia Pamiatkový úrad SR uložil žalobcovi ako vlastníčkovi kultúrnej pamiatky povinnosť spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPÚ č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 v súlade s ust. 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona.

V rámci rozhodnutia sa teda žalobcovi ukladá povinnosť vypracovať projektovú dokumentáciu obnovy kultúrnej podmienky, teda sa mu ukladá povinnosť presahujúca rámec základnej ochrany definovanej v ustanovení § 27 pamiatkového zákona. Z tohto titulu je požiadavka na vypracovanie projektovej dokumentácie obnovy kaštieľa podľa ustanovenia § 32 ods. 8 a 9 je požiadavkou nelegitímnu. Legitímnu požiadavkou pamiatkového úradu by bola požiadavka na vypracovania projektovej dokumentácie v rozsahu nápravy, teda v zmysle ustanovenia § 31 ods. 2 pamiatkového zákona, a nie v zmysle ustanovenia § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona.

Konanie o náprave a konanie o obnove sú dve samostatné, na sebe nezávislé a navzájom nepodminené konania, nie je legitímne v rámci konania o náprave odkazovať na záväzné stanovisko týkajúce sa konania o obnove. Tento počin žalovaného považuje žalobca nielen za nezákonný, ale aj zavádzajúci.

In concreto žalobca za požiadavky presahujúce rámec požiadaviek vyplývajúcich z ustanovení o základnej ochrane kultúrnej pamiatky a z ustanovenia upravujúceho konanie o náprave považuje najmä nasledovné požiadavky záväzného stanoviska:

- Požiadavka odstránenia hlavného schodiska a navrhnutia nového v polohe a orientácii pôvodného historického schodiska je taktiež požiadavkou, ktorá presahuje rámec zabezpečenia základnej ochrany kultúrnej pamiatky. Požiadavka na výstavbu nového schodiska z 50. rokov minulého storočia je navyše nielen požiadavkou nad rámec zabezpečenia základnej ochrany kultúrnej pamiatky, ale je dokonca

požiadavkou nad rámec pamiatkového zákona. Taktiež ide o výstavbu, ktorá je finančne náročná a na ktorú žalobca nemá finančné prostriedky.

Toto tvrdenie dokonca potvrdil sám žalovaný, a to vo svojom vyjadrení zo dňa 10.07.2013, str. 6, kde žalovaný uviedol, že požiadavka na úpravu existujúceho schodiska, ktorá bola určená pre spracovanie projektovej dokumentácie takejto obnovy, nesúvisí s požiadavkami KPÚ Žilina na zabezpečenie základnej ochrany národnej kultúrnej pamiatky. Táto požiadavka na úpravu predmetného schodiska sa týka výlučne až realizácie komplexnej obnovy národnej kultúrnej pamiatky, teda nie jej nápravy.

- Požiadavka, podľa ktorej je nutné reštaurátorským spôsobom obnoviť omietkové povrchy fasád, kamenných článkov architektúry a sochárskej výzdoby v zmysle návrhu na reštaurovanie fasády, kamenných článkov architektúry a sochárskej výzdoby na zámku v Kunerade (autori Mgr. art. N. N., Mgr. art. C. D., Mgr. art. I. M., jún 2012).

V tejto súvislosti si žalobca dovoľuje poukázať na skutočnosť, že pokiaľ sa realizuje konanie o náprave podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona, môže sa táto náprava týkať len zabezpečovania základnej ochrany národnej kultúrnej pamiatky, t.j. príslušný pamiatkový úrad môže nariadiť, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt. Podľa ustanovenia § 31 ods. 2 môže ďalej krajský pamiatkový úrad vlastníčkovi uložiť povinnosť v určenom rozsahu a lehote predložiť projektovú dokumentáciu, ak sa táto na uskutočnenie nápravy vyžaduje. V žiadnom prípade zákon neukladá oprávnenie pamiatkovému úradu, aby za účelom vykonania nápravy určil povinnosti vlastníčkovi národnej kultúrnej pamiatky nad rámec základnej ochrany národnej kultúrnej pamiatky, a to bez ohľadu na skutočnosť, či vlastník má zámer vykonať obnovu kultúrnej pamiatky alebo nie.

3. Napadnuté rozhodnutie Pamiatkového úradu SR nespĺňalo náležitosti v zmysle ustanovenia § 47 Správneho poriadku.

Rozhodnutie Pamiatkového úradu SR ako správneho orgánu nespĺňalo náležitosti v zmysle ustanovenia § 47 Správneho poriadku, nakoľko odôvodnenie je v rozpore s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Podľa predmetného ustanovenia má správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Žalobca je toho názoru, že rozhodnutie v časti o náprave spočívajúcej vo vypracovaní projektovej dokumentácie obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPU Žilina č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 nie je riadne odôvodnené. Nakoľko sa žalovaný vôbec nevysporiadal s námietkami žalobcu o zvýšenej finančnej záťaži prípadnej realizácie obnovy kaštieľa podľa uvedeného záväzného stanoviska KPU Žilina, považuje žalobca rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné, a preto za nezákonné.

4. Nakoľko žalobca si je vedomý svojich zákonných povinností vyplývajúcich z vlastníctva národnej kultúrnej pamiatky a z pamiatkového zákona, časť povinností v zmysle napadnutého rozhodnutia, ktoré žalobca považuje za zákonné a opodstatnené, preto splnil v určenej lehote. Konkrétne vykonal rekonštrukciu strešnej krytiny provizórneho zastrešenia kaštieľa, ako aj osadil strešné žľaby a zvody dažďovej vody na kaštieli. Uvedené konanie žalobcu preukazuje jeho úmysel plniť tie požiadavky Krajského úradu v Žiline, resp. Pamiatkového úradu SR, ktoré majú svoj základ v príslušných relevantných zákonoch a rozhodnutiach.

Na základe vyššie uvedených skutočností je žalobca toho názoru, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, a navrhuje, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca taktiež navrhuje, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia podľa počtu úkonov právnej služby ku dňu vyhlásenia rozsudku na účet právneho zástupcu

navrhovateľa, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III.

K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne dňa 16.04.2014 vyjadril žalovaný uvádzajúc:

V bode 2. odvolania žalobca namieta, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní uvádza, že mu žalovaný jedným konaním uložil ako vlastníkovi národnej kultúrnej pamiatky Kaštieľ v Kunerade (ďalej len „NKP“) nielen povinnosť vykonať nápravu podľa § 31 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „pamiatkový zákon“), ale uložil mu aj povinnosť vykonať obnovu NKP podľa § 32 pamiatkového zákona. Podľa žalobcu malo ísť o dve samostatné správne konania: konanie o náprave podľa § 31 pamiatkového zákona a konanie o obnove podľa § 32 pamiatkového zákona.

Žalobca v odvolaní uvádza, účelom konania o náprave je zabezpečiť základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 pamiatkového zákona, pričom túto nápravu upravuje § 31 pamiatkového zákona. Konanie o náprave je podľa žalobcu konaním represívnym, zatiaľ čo konanie o obnove je konaním dobrovoľným, ktorému predchádza žiadosť vlastníka kultúrnej pamiatky a upravuje ho § 32 pamiatkového zákona. Podľa žalobcu konanie o obnove podľa § 32 pamiatkového zákona predpokladá určitú aktívnu činnosť vlastníka kultúrnej pamiatky (napr. údržbové, rekonštrukčné alebo konzervačné práce). Ak vlastník kultúrnej pamiatky takéto práce nevyvíja a ani nepredložil predchádzajúcu žiadosť o zámere obnovy, príslušný krajský pamiatkový úrad nie je oprávnený iniciovať konanie o obnove kultúrnej pamiatky.

Uloženie povinnosti obnovy NKP vidí žalobca vo formulácii tejto časti výroku rozhodnutia žalovaného: „Vlastník je povinný spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPÚ Žilina č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 v súlade s § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona a predložiť ju na KPÚ Žilina v lehote do 30.06.2013“. Žalobca vyjadruje názor, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia je práve v uložení povinnosti spracovať projektovú dokumentáciu obnovy NKP v súlade s § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona a podľa citovaného záväzného stanoviska. Tvrdí, že v zmysle ustanovení konania o náprave mu mohli byť uložené len povinnosti podľa § 27 až 31 pamiatkového zákona. Poukazuje tiež na to, v pamiatkovom zákone je konanie o náprave umiestnené v štvrtjej časti pamiatkového zákona a konanie o obnove v piatej časti pamiatkového zákona.

Žalovaný sa s názorom žalobcu o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného nestotožňuje a zdôrazňuje, že napadnuté rozhodnutie je súčasťou trojročného procesu, v ktorom orgány štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu zabezpečujú ochranu a prinavrátenie pamiatkových hodnôt NKP, ktoré boli zničené alebo poškodené požiarom zo dňa 10.03.2010 a následným nezabezpečovaním základnej ochrany NKP zo strany žalobcu ako jej vlastníka.

Je nepochybné, že žalobca nezabezpečil základnú ochranu NKP, lebo ju neuchránil pred požiarom.

V spisovej dokumentácii, č. spisu ZA-10/1195, dátum evidencie 05.11.2010 (označenie tiež: A1647) sa nachádza žiadosť žalobcu, zaevidovaná na KPÚ Žilina pod č. 4009/10 dňa 05.11.2010, ktorou žalobca „žiada o vyjadrenie k projektovej dokumentácii zabezpečovacích, búracích a sanačných prác objektu zámku Kunerád, ktorý bol poškodený požiarom.“ Táto dokumentácia je rozmerovo veľmi rozsiahla, preto ju nebolo možné pripojiť k spisovej dokumentácii. Žalovaný ju mal fyzicky k dispozícii na súdnom pojednávaní dňa 13.02.2014 na Krajskom súde v Bratislave (nebolo potrebné ju použiť). Uvedenú žiadosť žalobcu spolu s predloženou projektovou dokumentáciou posúdil žalovaný ako zámer obnovy NKP a dňa 26.11.2010 vydal o nej podľa § 32 ods. 2 a 4 pamiatkového zákona rozhodnutie č. ZA-10/1195-02/MAJ, ktorým rozhodol, že „navrhovaný zámer v rozsahu zabezpečovacích, búracích a sanačných prác po požiari v marci 2010 podľa predloženej projektovej dokumentácie „Zámok Kunerád - rekonštrukcia stavby po požiari - I. etapa“ spracovanej v septembri 2010 spoločnosťou STAPRING, a.s. - Ing. arch. N. R., PhD., Ing. H. H., Ing. J. U., je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým

zákonom prípustný“ a určil podmienky jeho vykonávania. Medzi určenými podmienkami je aj vykonanie pamiatkových výskumov a v podmienke č. 16 je aj spracovanie architektonickej štúdie „obnovy národnej kultúrnej pamiatky, v štandardnom rozsahu, ktorá bude rešpektovať pôvodné hmotovo-objemové riešenie, tvar, výraz a typ zastrešenia, architektonicko-výtvarné a umelecko-remeselné prvky, ďalej bude zohľadňovať všetky závery vyplývajúce zo schválených dokumentácií z architektonického a reštaurátorského výskumu a bude podrobnejšie riešiť dispozično-prevádzkové vzťahy nového funkčného využitia pamiatky spolu s predpokladanými stavebnými úpravami.“

Proti tomuto rozhodnutiu o zámere obnovy NKP sa žalobca neodvolal. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.12.2010. V závere tohto rozhodnutia sa uvádza, že v zmysle § 44a pamiatkového zákona rozhodnutie po uplynutí troch rokov odo dňa nadobudnutia jeho právoplatnosti stráca platnosť, ak v tejto lehote nebol vykonaný úkon, na ktorý sa vzťahuje. Toto rozhodnutie je základom, z ktorého mali vychádzať všetky ďalšie právne úkony a iné činnosti, ktoré sa týkajú ochrany a obnovy NKP.

Žalobca podaním uvedenej žiadosti postupoval podľa § 32 ods. 2 pamiatkového zákona, v ktorom sa uvádza, že pred začatím obnovy národnej kultúrnej pamiatky je vlastník povinný krajskému pamiatkovému úradu predložiť žiadosť o vydanie rozhodnutia o zámere obnovy. KPÚ Žilina pri vydaní citovaného rozhodnutia postupoval v súlade s § 32 ods. 4 pamiatkového zákona, ktorý ustanovuje: „V rozhodnutí o zámere obnovy podľa odseku 2 krajský pamiatkový úrad uvedie, či navrhovaný zámer je z hľadiska záujmov chránených týmto zákonom prípustný, a určí podmienky, za ktorých možno predpokladať zámer obnovy pripravovať a vykonávať tak, aby sa kultúrna pamiatka neohrozila, nepoškodila alebo nezničila, najmä či tento zámer obnovy možno pripravovať iba na základe výskumov a inej prípravnej dokumentácie a projektovej dokumentácie.“

Dňa 03.07.2012 bola na KPÚ Žilina doručená žiadosť žalobcu „o vydanie záväzného stanoviska“, ktorú KPÚ Žilina zaevidoval pod č. 2798/12. V tejto žiadosti sa uvádza: Žiadame vás o vydanie rozhodnutia k prípravnej dokumentácii Kunerad - kaštieľ, architektonicko-historický výskum.“

Keďže o zámere obnovy NKP už vydal KPÚ Žilina rozhodnutie č. ZA-10/1195-02/MAJ dňa 26.11.2010 a architektonicko-historický výskum bol vykonaný na základe tohto rozhodnutia, k žiadosti žalobcu zo dňa 03.07.2012 vydal KPÚ Žilina záväzné stanovisko č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012. Voči tomuto záväznému stanovisku uplatnil žalobca námietky, na ktoré KPÚ Žilina odpovedal listom č. ZA-12/0912-05/MAJ zo dňa 04.10.2012 a listom č. ZA-12/0912-08/MAJ zo dňa 12.11.2012. Uvedené listiny sa nachádzajú v spise č. ZA-12/0912, zaevidovanom dňa 03.07.2012.

Štátne dohľady orgánov na ochranu pamiatkového fondu preukázali, že žalobca ako vlastník NKP napriek právoplatnému rozhodnutiu o obnove NKP, napriek vykonaným pamiatkovým výskumom a záväznému stanovisku KPU Žilina, nevykonáva obnovu NKP a ani nezabezpečuje NKP pred jej ďalšou devastáciou. Preto začal dňa 28.11.2012 KPÚ Žilina správne konanie „vo veci vydania rozhodnutia o náprave“ podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona, ktoré ukončil rozhodnutím č. ZA-12/1406-07/MAJ zo dňa 28.12.2012. Žalobca v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu nenamietal prekročenie kompetencií KPÚ Žilina v konaní o náprave, ale namietal ekonomickú nevýhodnosť a nedostatok finančných zdrojov na nápravu uloženú týmto rozhodnutím. Žalovaný na základe odvolania žalobcu zmenil rozhodnutie KPÚ Žilina o náprave, avšak len posunutím termínov realizácie nápravy. Žalovaný uložil žalobcovi vykonať nápravu podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona.

Žalovaný zdôrazňuje, že pri tak rozsiahlych a vážnych devastačných poškodeniach národných kultúrnych pamiatok, k akému došlo aj v prípade NKP, je náprava vždy zložitá, vyžaduje si pamiatkové výskumy, projektové dokumentácie rôznych stupňov a aj také činnosti, ktoré sú zadefinované v § 32 ods. 1 pamiatkového zákona, najmä opravy a rekonštrukcie. Orgány štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu musia konať v záujme ochrany pamiatkového fondu, a preto rozsah a charakter ukladaných nápravných opatrení vždy závisí od nebezpečenstva ohrozenia alebo následku poškodenia národnej kultúrnej pamiatky, ku ktorému došlo zanedbaním jej ochrany. (Žalovaný tiež zdôrazňuje, že tak, ako v prípade NKP, postupuje aj v iných prípadoch, keď došlo k výrazným devastačným

poškodeniam nehnuteľných národných kultúrnych pamiatok; ako príklad môže slúžiť medializovaný prípad hradu Krásna Hôrka, kde sa používajú dobové stavebné materiály a vykonávajú sa nielen opravy a rekonštrukcie, ale aj reštaurovanie zariadenia a zbierkových predmetov.)

Náprava uložená napadnutým rozhodnutím musela reflektovať na rozsah a vážnosť poškodenia NKP. Stav tohto poškodenia dokumentuje napríklad „Technická správa statika“, posudzovateľ Ing. Bohumil Bohunický, Leptón, s. r. o., september 2010 /správa je jedným z podkladov rozhodnutia KPÚ Žilina č. ZA-10/1195-02/MAJ zo dňa 26.11.2010 a žalovaný ju prikladá k tomuto vyjadreniu/. V časti b) tejto technickej správy sa uvádza: „Zvislé nosné konštrukcie ... takto poškodené murivá nespĺňajú kritériá statickej bezpečnosti podľa STN 73 1101. Z tohto dôvodu je bezpodmienečne nutné všetky múry najvyššieho podlažia v plnom rozsahu zbúrať a nahradiť novými múrmi. Porucha je zapríčinená bezprostredným pôsobením ohňa, čiže požiarom.“ V časti technickej správy „Stropné konštrukcie“ sa uvádza: „Drevené trámové stropy podkrovia a najvyššieho podlažia sú úplne zničené. Je bezpodmienečne nutné ich v plnom rozsahu rekonštruovať. Drevené trámové stropy - nosníky aj záklop a nosníky nesúce podbíjanie, aj podbíjanie nižších podlaží sú nasiaknuté vodou, ktorá bola použitá na uhasenie požiaru. V dôsledku pôsobenia tejto vody bolo drevo týchto stropov napadnuté hubami a plesňami do takej miery, že sa drevo na niektorých miestach rozpadáva a nevyhovuje kritériám statickej spoľahlivosti, ktoré na ne kladie technická norma STN 73 1701. Z tohto dôvodu je nutná kompletná rekonštrukcia aj týchto stropov v plnom rozsahu napriek tomu, že nie sú poškodené ohňom.“ V časti technickej správy „Strecha a krov“ sa uvádza: „Nosná konštrukcia strechy a krovu je úplne zničená a je potrebná jej kompletná rekonštrukcia. Oceľové nosníky, ktoré boli súčasťou nosnej konštrukcie krovu v dôsledku vysokej teploty a následného ochladenia vodou pri hasení požiaru stratili svoju spoľahlivosť a nevyhovujú kritériám statickej bezpečnosti podľa STN 73 1401, preto aj tie je potrebné vymeniť v plnom rozsahu.“ V časti technickej správy „Statické zabezpečenie rekonštrukcie“ sa napríklad uvádza, že nosné konštrukcie všetkých stropov nadzemných podlaží budú nahradené novými nosnými konštrukciami.

Na základe rozsahu a vážnosti poškodenia NKP a v dôsledku toho, že žalobca nevykonával obnovu podľa rozhodnutia o obnove č. ZA-10/1195-02/MAJ dňa 26.11.2010, nechránil efektívne NKP pred jej ďalším poškodzovaním a ničením, uložil KPU Žilina žalobcovi vykonať nápravu podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona (ktorá, vzhľadom na rozsah poškodenia NKP obsahuje z technického hľadiska aj činnosti, ktoré sú súčasťou obnovy NKP definovanej v § 32 ods. 1 pamiatkového zákona.) KPÚ Žilina aj žalovaný v rozhodnutí o náprave (t. j. v napadnutom rozhodnutí) logicky zohľadňovali činnosti a dokumenty, ktoré už boli na záchranu pamiatkových hodnôt NKP vykonané, resp. vydané, napríklad pamiatkové výskumy, statické posudky, technické správy, projektová dokumentácia, platné a vykonateľné rozhodnutie o obnove, platné záväzné stanovisko a pod. Nebolo by účelné a hospodárne /§ 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov/, aby KPÚ Žilina alebo žalovaný v rozhodnutí o náprave nenadväzovali na už realizované činnosti a vypracované materiály, ale v rámci „samostatného konania o náprave“ by rozhodli o ich opätovnom vypracovaní a predložení správnomu orgánu. Realizácia nápravy je v takýchto prípadoch zložitý proces, ktorý pozostáva z mnohých správnych úkonov orgánov štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu.

Žalovaný zdôrazňuje, že vzhľadom na stav devastácie NKP, náprava uložená v napadnutom rozhodnutí nie je nad rámec nápravy podľa § 31 pamiatkového zákona.

K námietke žalobcu, že vo výroku napadnutého rozhodnutia sa mu ukladá povinnosť spracovať projektovú dokumentáciu v súlade s § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona, žalovaný poukazuje na to, že tieto zákonné ustanovenia riešia iba to, že projektovú dokumentáciu môže spracovať len autorizovaný architekt a že každú zmenu takto spracovanej dokumentácie je vlastník NKP povinný prerokovať s krajským pamiatkovým úradom z hľadiska zachovania pamiatkových hodnôt.

Vzhľadom na náročnosť spracovania projektovej dokumentácie v danom prípade, považuje žalovaný uloženie povinnosť, t. j. aby projektovú dokumentáciu spracoval autorizovaný architekt a aby každú jej zmenu vlastník NKP konzultoval s KPU Žilina za legitímne opatrenie uložené v záujme ochrany pamiatkových hodnôt.

V bode 2 odvolania žalobca namieta, že tak žalovaný ako aj KPÚ Žilina nekonali v intenciách pamiatkového zákona, pretože žalobcovi uložili povinnosť vypracovať projektovú dokumentáciu obnovy NKP podľa podmienok záväzného stanoviska KPU Žilina č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 a podľa § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona. Žalobca namieta, že nebolo legitímne v rámci konania o náprave odkazovať na záväzné stanovisko týkajúce sa konania o obnove. Ďalej namieta, že požiadavky na odstránenie hlavného schodiska a navrhnutie nového schodiska v polohe a orientácii pôvodného historického schodiska, ako aj reštaurátorské obnovy fasády, kamenných článkov architektúry a sochárskej výzdoby presahujú rámec základnej ochrany kultúrnej pamiatky, čo podľa tvrdenia žalobcu potvrdil aj žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 10.07.2013.

Žalovaný sa s uvedenými názormi a tvrdeniami žalobcu nestotožnil z týchto dôvodov: Záväzné stanovisko č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21. 08.2012 vydal KPÚ Žilina na základe žiadosti žalobcu zo dňa 03.07.2012 a na základe vykonaných pamiatkových výskumov. Tak pamiatkové výskumy, ako aj samotné záväzné stanovisko boli vykonané/vydané na základe právoplatného rozhodnutia KPÚ Žilina č. ZA-10/1195-02/MAJ zo dňa 26.11.2010.

Ak by uvedené výskumy a na ne nadväzujúce stanovisko v čase vydania rozhodnutia o náprave neexistovali, bol by musel KPÚ Žilina v rozhodnutí o náprave uložiť povinnosť vykonania týchto výskumov a po ich vykonaní a posúdení uložiť povinnosť spracovať projektovú dokumentáciu. Rozsah a závažnosť poškodenia NKP je taký veľký, že bez vykonania výskumov a nadväzujúcej projektovej dokumentácie, nie je možná ani obnova NKP podľa § 32 pamiatkového zákona, ani náprava podľa § 31 pamiatkového zákona.

Žalovaný poukazom na § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona v napadnutom rozhodnutí sledoval výlučne to, aby projektovú dokumentáciu spracovala autorizovaná osoba a aby prípadné zmeny projektovej dokumentácie konzultoval žalobca ako vlastník NKP s KPÚ Žilina z hľadiska zachovania pamiatkovej hodnoty NKP. Žalovaný zotrváva na názore, že ide o legitímne opatrenia, uložené v záujme ochrany pamiatkových hodnôt NKP.

Žalovaný vo vyjadrení z 10.07.2013 zdôraznil, že výrokom napadnutého rozhodnutia „vlastník je povinný spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPÚ Žilina č. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21.08.2012 v súlade s § 32 ods. 8 a 9 pamiatkového zákona a predložiť ju na KPÚ Žilina v lehote do 30. 06.2013“ sa žalobcovi neukladajú vykonať realizačné stavebné práce, ale len spracovanie projektovej dokumentácie, že ide len o jeden úsek (počiatočnú fázu) nápravy a že ďalšie práce budú predmetom ďalšieho posudzovania a rozhodovania správnych orgánov na ochranu pamiatkového fondu.

Pokiaľ ide o metodiku, ktorú orgány štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu uplatňujú pri ukladaní nápravných opatrení v prípadoch, keď boli poškodené nosné konštrukcie, múry ako aj vnútorné stavebné konštrukcie národných kultúrnych pamiatok (ako je to aj v prípade NKP), tak sa nápravnými opatreniami spravidla neukladajú nanovo vybudovať (zrekonštruovať, resp. obnoviť) také stavebné prvky, ktoré boli na národnej kultúrnej pamiatke vykonané dodatočne a ktoré devalvovali jej pamiatkové hodnoty. Podľa § 1 ods. 1 pamiatkového zákona sa ochrana kultúrnych pamiatok vykonáva v súlade s vedeckými poznatkami. Využívajúc výsledky pamiatkových výskumov, príslušný správny orgán na ochranu pamiatkového fondu určuje tak pri obnove, ako aj pri nápravných opatreniach, ktoré historické obdobie je z hľadiska ochrany pamiatkových hodnôt najvhodnejšie a rozhodujúce pre to, aby sa kultúrna pamiatka uviedla do stavu z tohto obdobia.

Náprava podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona je také konanie, ktoré má za následok prinavrátenie dotknutej národnej kultúrnej pamiatky do stavu, v akom by sa táto nachádzala v prípade, ak by jej vlastník nezanedbal svoju povinnosť podľa § 27 ods. 1 pamiatkového zákona. Ak však došlo k takému závažnému poškodeniu národnej kultúrnej pamiatky, že náprava si vyžaduje zásah do jej základných stavebných prvkov, treba prihliadať na tie stavebné úpravy, ktoré boli na národnej kultúrnej pamiatke

vykonané ešte pred jej poškodením a ktoré znamenali devalváciu jej pamiatkových hodnôt. Príslušný krajský pamiatkový úrad, na základe výsledkov vykonaných pamiatkových výskumov v takýchto prípadoch posúdi, či je z hľadiska ochrany pamiatkových hodnôt vhodné revitalizovať aj tieto devalvačné stavebné zásahy, alebo či sa náprava vykoná tak, že devalvačné zásahy do národnej kultúrnej pamiatky budú v rámci nápravy odstránené. V danom prípade KPÚ Žilina usúdil, že návrat k stavebným úpravám vykonaným v rámci adaptácie NKP v 50-tych rokoch minulého storočia, ktoré devalvovali jej pamiatkové hodnoty, by bol v záujme ochrany jej pamiatkových hodnôt nevhodný a aj neúčelný. Žalovaný sa s týmto názorom KPÚ Žilina stotožnil a v tomto ohľade jeho rozhodnutie potvrdil. KPÚ Žilina uvedený odborný názor opakovane žalobcovi zdôvodňoval, napr. v liste č. ZA-12/0912-08/MAJ zo dňa 12.11.2012 uvádza: pôvodná dispozícia kaštieľa bola navrhnutá ako systém veľkých reprezentatívnych obytných apartmánov a menších obytných izieb, čo je plne využiteľné aj v súčasnosti.“

Žalovaný zdôrazňuje, že ak by žalobca nezanedbal základnú ochranu NKP a ak by v dôsledku tohto zanedbania nedošlo k takému rozsiahlemu a vážnemu poškodeniu, k akému došlo požiarom a následným hasením, nebola by náprava nutná. Charakter uloženej nápravy zodpovedá rozsahu a vážnosti poškodenia NKP.

Žalovaný zdôraznil, že spisová dokumentácia predložená súdu preukazuje, že ide o problematiku, ktorú KPÚ Žilina ako aj žalovaný so žalobcom mnohokrát konzultovali a riešili. Skutočností a argumenty, ktoré sa uvádzajú v napadnutom rozhodnutí, boli a sú žalobcovi dlhodobo a dobre známe zo štátnych dohľadov, listovej komunikácie, mailovej komunikácie, stanovísk k pamiatkovým výskumom a iných úkonov správnych orgánov vykonaných v súvislosti ochranou pamiatkových hodnôt NKP po jej požiari. Preto KPÚ Žilina ani žalovaný nepovažovali za nutné tieto argumenty a zdôvodnenia opätovne v celom rozsahu uvádzať v odôvodnení svojich rozhodnutí. Žalovaný vzhľadom na tieto skutočnosti považuje napadnuté rozhodnutie za dostatočne zdôvodnené.

Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že námietka nedostatku finančných prostriedkov je neopodstatnená.

Žalovaný opätovne poukazuje na to, že žalobca v minulosti obdržal finančný príspevok z programu, na ktorom participovalo Ministerstvo kultúry SR, že dostal poistné plnenie 1,2 mil. € a že z Operačného programu konkurencieschopnosť a hospodársky rast mu v ostatných rokoch bolo pridelených cca 2 mil. eur (žalovaný poznamenáva, že z tohto operačného programu bola podporená aj obnova národných kultúrnych pamiatok). Žalobca finančné prostriedky z poistného plnenia ani z uvedeného operačného programu nepoužil na vykonanie nápravy uloženej žalovaným.

Žalovaný predložil Krajskému súdu v Bratislave záznamy z výkonov štátneho dohľadu a fotodokumentáciu, ktoré preukazujú, že čiastočne vykonané opatrenia nie sú funkčné a rapidná devastácia NKP naďalej pokračuje. Táto devastácia, spôsobená nezabezpečením základnej ochrany NKP po jej požiari znamená nenávratné ničenie kultúrneho dedičstva nevyčísľateľných hodnôt, ktoré sú však nepochybne oveľa vyššie ako cena projektovej dokumentácie, ktorú žalobca odmieta dať vypracovať s odôvodnením, že na jej vypracovanie nemá finančné prostriedky a že žalovaný nemal zákonnú kompetenciu uložiť mu takúto povinnosť.

Žalovaný uvádza citáciu zo zistenia štátneho dohľadu na NKP, vykonaného dňa 27.06.2013: „... veľká časť konštrukcií je mokrá, v klenutej vstupnej hale je na povrchu súvislá vrstva machov, resp. rias. Cez stropné konštrukcie tečie voda. Na podlahe bývalej jedálne stojí voda v mlákach. Na mokrých stropných konštrukciách sú viditeľné huby, stropy sa bortia. Rovnako stav stropných konštrukcií sa zhoršil aj v schodiskovej hale. Objekt nie je zabezpečený pred vstupom nežiaducich osôb. Na základe zisteného stavu je možné konštatovať, že provizórne zastrešenie kaštieľa nie je funkčné.“

Žalovaný zastáva názor, že tak napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sú zákonné a nie je právny ani vecný dôvod na ich zrušenie.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je Slovenská republika právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zák. č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorým je SR viazaná.

Podľa § 2 ods. 7 zák. č. 49/2002 Z.z. ochrana pamiatkového fondu je súhrn činností a opatrení zameraných na identifikáciu, výskum, evidenciu, zachovanie, obnovu, reštaurovanie, regeneráciu, využívanie a prezentáciu kultúrnych pamiatok a pamiatkových území.

Podľa § 9 ods. 8 zák. č. 49/2002 Z.z. pamiatkový úrad a krajské pamiatkové úrady vykonávajú štátny dohľad nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, dohľad nad dodržiavaním vydaných právoplatných rozhodnutí a v rozsahu svojej pôsobnosti vydávajú rozhodnutia na odstránenie nedostatkov.

Podľa § 10 ods. 1 cit. zákona pamiatkový úrad vykonáva v druhom stupni štátnu správu na úseku ochrany pamiatkového fondu vo veciach, o ktorých v prvom stupni rozhodujú krajské pamiatkové úrady.

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 49/2002 Z.z. krajský pamiatkový úrad je v prvom stupni vecne príslušným správnym orgánom, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb na úseku ochrany pamiatkového fondu, archeologických nálezísk, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 11 ods. 2 písm. a/ cit. zákona krajský pamiatkový úrad vykonáva štátny dohľad nad stavom,

využívaním a zabezpečením ochrany pamiatkového fondu a archeologických nálezísk.

Podľa § 11 ods. 2 písm. i/ cit. zákona krajský pamiatkový úrad dohliada nad dodržiavaním tohto zákona a prijíma opatrenia na odstránenie nedostatkov pri ochrane pamiatkového fondu.

Podľa ust. § 27 zák.č. 49/2002 Z.z. základná ochrana kultúrnej pamiatky je úhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozenia poškodenia, zničenia alebo odcudzenia kultúrnej pamiatky na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu.

Podľa ust. § 28 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona vlastník kultúrnej pamiatky je povinný vykonávať na svoje náklady základnú ochranu kultúrnej pamiatky.

Podľa ust. § 30 ods. 1 citovaného zákona každý je povinný správať sa tak, aby svojim konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a správu archeologických nálezísk.

Podľa ust. § 31 ods. 1 zák.č. 49/2002 Z.z. ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

Podľa ods. 2 cit. ust. ak sa na uskutočnenie nápravy vyžaduje prípravná dokumentácia, projektová dokumentácia alebo iné podklady, Krajský pamiatkový úrad v konaní podľa ods. 1 uloží vlastníčkovi ch predloženie v určenom rozsahu a lehote.

Podľa ust. § 44 ods. 4 zák. č. 49/2002 Z.z. na konanie vo veciach ochrany pamiatkového fondu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Najvyšší súd vyhodnotiac zistený skutkový stav ako i právne posúdenie veci dospel k záveru, že správne orgány v tomto prípade rozhodli zákonne. Vlastníkovi národnej kultúrnej pamiatky uložili povinnosť v stanovenom termíne vykonať rekonštrukciu strešnej krytiny provizórneho zastrešenia, ako aj povinnosť osadiť strešné žľaby a zvody dažďovej vody, keďže bolo i podľa názoru najvyššieho súdu v administratívnom konaní dostatočne preukázané, že vlastník nehnuteľnosti zanedbáva základnú ochranu kaštieľa. Uložené povinnosti preto korešpondujú s povinnosťami vlastníka národnej kultúrnej pamiatky a smerujú len k jej ochrane.

Pokiaľ namietal žalobca nesprávne právne posúdenie veci, s týmto sa senát odvolacieho súdu stotožnil len čiastočne. Je pravdou, že z výroku rozhodnutia žalovaného, konkrétne z časti, v ktorej bola uložená žalobcovi ako vlastníčkovi predmetnej nehnuteľnosti povinnosť spracovať projektovú dokumentáciu obnovy kaštieľa podľa podmienok záväzného stanoviska KPÚ Žilina č.. ZA-12/0912-03/MAJ zo dňa 21. 08. 2012 v súlade s § 32 ods, 8 a 9 pamiatkového zákona a predložiť ju na KPÚ Žilina v lehote do 30.06.2013, je nepochybné, že povinnosť bola uložená podľa ustanovenia pamiatkového zákona vzťahujúceho sa na proces obnovy kultúrnej pamiatky, pričom v tomto prípade sa rozhodovalo o náprave, teda o stave, keď vlastník nehnuteľnosti nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 citovaného zákona.

V procese nápravy je ale rovnako vlastník pamiatky povinný predložiť prípravnú dokumentáciu alebo projektovú dokumentáciu, prípadne iné podklady potrebné na uskutočnenie nápravy a to v rozsahu a v lehote stanovenej príslušným správnym orgánom a to v súlade s § 31 ods.2 pamiatkového zákona v znení účinnom v rozhodujúcom čase. Vychádzajúc z genézy tohto prípadu, na základe obsahu pripojeného administratívneho spisu, podľa ktorej si žalobca v dlhšom období neplní povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 49/2002 Z.z., najmä nevykonáva obnovu národnej kultúrnej pamiatky, ani

ju nezabezpečuje pred jej ďalšou devastáciou, je uložená povinnosť na spracovanie projektovej dokumentácie obnovy kaštieľa do 30.06.2013, odvolacím súdom vyhodnotená ako snaha príslušných orgánov predísť devastácii národnej kultúrnej pamiatky. Na strane druhej je každé administratívne konanie možné začať a konať v ňom len v rozsahu stanovenej zákonom.

Ak v tomto prípade bolo začaté správne konanie podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. z podnetu príslušného orgánu (oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 28.11.2012), je príslušný správny orgán už v oznámení o začatí správneho konania povinný konkretizovať ustanovenie a zákon, ktoré mali byť v tomto prípade podľa názoru správneho orgánu porušené, čím je zároveň pre konanie i vymedzený okruh porušených povinností a rozsah administratívneho konania ovládaného zásadou oficiality. Preto nie je možné, aby v rozhodnutí, ktoré bolo vydané v tomto prípade, bola uložená žalobcovi povinnosť, ktorá z ustanovení o konaní o náprave (§ 31 ods. 1 a nasl. zákona č. 49/2002 Z. z.) nevyplýva.

Odvolací súd v tejto veci prihliadol i na lehotu a spôsob stanovenia lehoty na splnenie povinnosti, a to konkrétnym dátumom, ktorá bola žalobcovi na spracovanie projektovej dokumentácie obnovy kaštieľa určená t.j. do 30.06.2013 a dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že uvedená lehota (časová platnosť uloženej povinnosti) bola stanovená tak, že bola ohraničená konkrétnym termínom, do ktorého bolo potrebné povinnosť splniť, a lehota už márne uplynula - 30.06.2013 (Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 17.06.2013 č.k. 1S/149/2013- 36 povolil odklad vykonateľnosti predmetného rozhodnutia žalovaného), je možné v tomto štádiu konania uvedenú čiastočnú nesprávnosť v jednej časti výroku rozhodnutia žalovaného považovať za takú vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia v jeho zvyšnej časti, prihliadnuc i na ustanovenie § 31 ods. 2 citovaného zákona. V takomto prípade, ak lehota na plnenie povinnosti a jej uplynutie, je určené (ohraničením) stanovením konkrétného dátumu, potom uplynie lehota takto určeným dňom a to bez ohľadu na skutočnosť, či je/bola podaná žaloba na preskúmanie zákonnosti konkrétného administratívneho rozhodnutia správneho orgánu na súd (§ 246d OSP sa v tomto prípade nebude aplikovať).

S poukazom na uvedené, poukazujúc i na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 OSP, odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.